

במדינה

דרכי אדם

השמונה והתחנה

הבזנונית השמנה המוסה את לב נהג המזנית, הוציאה את כספו, התאהבה בו וירדה לחייו — עי שנאיך לברוך מהארץ

כל נהגי התחנה כבר הכירו אותה. היא היתה באה ערב-ערב, אחרי שהתחיל את מישמרת-הלילה שלו, ומתחילה במישמרת תה שלה. עטויה במיטב מלבושיה היתה מתיישבת בויטמן, לבד או עם חברים, ומחכה. והנהגים היו מתלחשים מיד: "אבי, הנה השמנה, תיזהר שלא תתפוס אותך לכל הלילה." או "חברה, הנה המפתח, שימרו על הכסף שלכם." **כמעט מזלזלית.** אבי הכיר את שוש סתם ברחוב. הוא חיכה לנסיעה, והנה הופיעה בחורה ועלתה למונית שלו. סתם בחורה. בת 30 בערך, בעלת שיער בלונדי קצר, עיניים כחולות, מלאת-אבריים, לא משהו מיוחד. אבל כשהתחילה לדרבן גוללה באוזניו סיפור מעורר-רחמים: היא גרושה כבר בפעם הרביעית. כך סיפרה. כולם מסדרים אותה. איבדה את מקום עבודתה האחרון בגלל שהבוס לא אהב אותה. נכון שיש לה הרבה כסף, היא כימעט מיליונרית בעצם, אבל היא גלמודה, אין לה נפש חיה שתדאג לה. ומי הגבר שליבני לא יתמוסס לשמע סיפור כה מרגש? בייחוד בחור כאבי, בן למישפחה מבוטסת ממוצא פרסי בנתניה. הוא פשוט ריחם על שוש והשניים התחילו לצאת יחד.

כעבור חודשים אחדים הציעה שוש ששניהם ייצאו לטיול משותף בחו"ל. "תראה, אמרה לו, נשבר לי מהארץ. בוא ניסע, נעשה קצת חיים." הכסף לא היווה בעיה, כמוכן, שכן שוש הרי, כמעט מיליונרית, ואבי גם הוא אינו מן הנזדקקים השניים יצאו חוליה. אחריכך כשהתחילו הצ'קים חוזרים, היה אבי מופתע בתחילה אך הוא, כגבר המכבד את עצמו לא יפגע, חלילה, בבחורה הנמצאת איתו. 100 אלף לירות יותר, 100 אלף פחות, מה זה בין חברים? בייחוד שעמדו להתחתן.

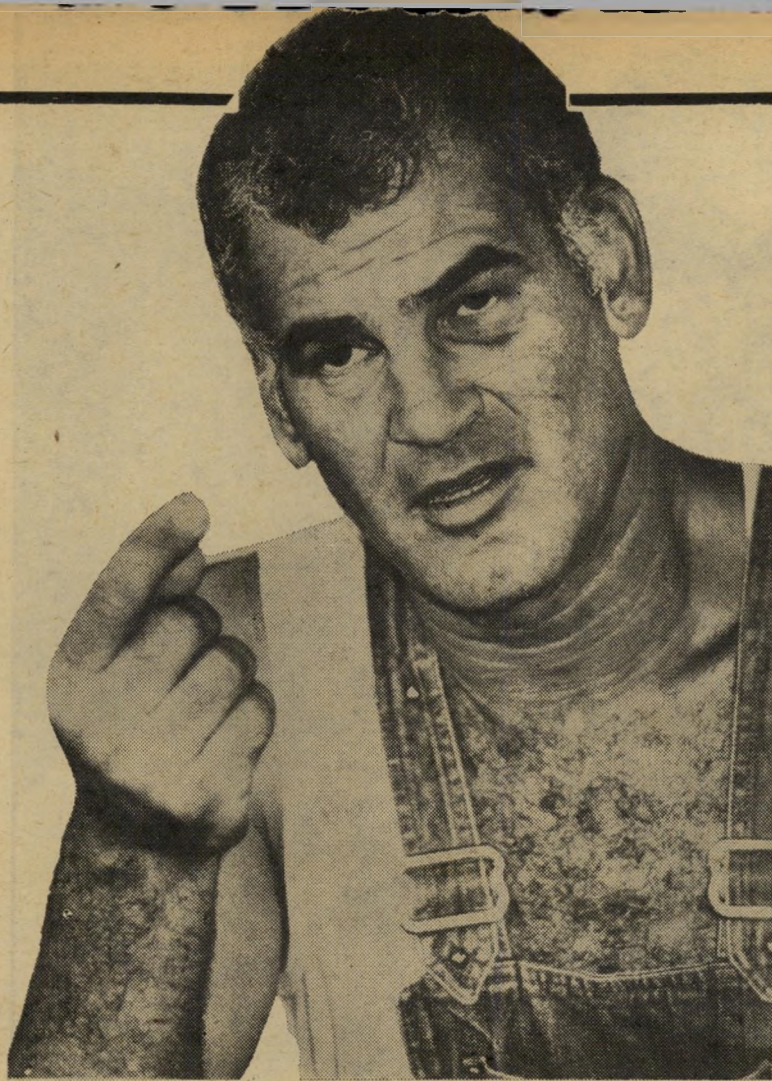
אך כשערימות הצ'קים החוזרים נערמו יותר ויותר כבר התעורר חשדו. הוא לחץ את חברתו אל הקיר, והיא הודתה בפניו שאומנם פעם היה לה כסף, אך מאז עברו יובלות ועתה אין בחשבון הבנק שלה אף אגורה שחוקה.

אבי התחשב עד הסוף. הוא אירגן עבור רה כרטיסיסטה חזרה לארץ, ונמלט כל עוד רוחו בו מבית-המלון כשהוא משאיר אחריו פתקי-נחומים שבו כתב: "אני משאיר לך קצת כסף, וכרטיסיסטה חזרה לארץ. אל תדאגי, הכל יהיה בסדר." הוא התחיל לעבוד בתחנת-מוניות כנהג, וניסה לשכוח מהעניין, אך שוש לא שכחה. היא גילתה את מקום עבודתו והיתה יושבת שם ערב-ערב ומחכה לו. מובן שניסת להתעלם ממנה, אבל זה היה קצת קשה. כאשר יצא עם בחורה, היתה שוש ניגשת אליה ומזהירה אותה כי הם נשואים, ודרי רשת ש-העזוב את בעלה" ולא — יבולע לה.

אתהבא אמיתית. אחר-כך החלה שוש מעסיקה חוקר פרטי שעקב אחר כל תנועתו של אבי: עם מי הוא יוצא ומה הוא עושה, כך שתמיד יכלה להיות בזמן הנכון במקום הנכון. בנוסף החלה יושבת בתחנה שלו, וכשהיה יוצא לנסיעה היתה תופסת אחד מחבריו הנהגים ואומרת לו: "סע, לא חשוב המחיר, אחריו!"

הנהגים נהגו מכלל העניין. שוש היתה עושה כ-20 נסיעות מדי יום. לבסוף נשבר לו באמת. אבי פנה לעור רך-דין והלה, שלא היה מן המוצלחים כנראה, הסתבך בתביעה. התוצאה: על המאה אלף הקודמים הוסיף לה אבי סכום כפול, ובלבד שייפטר ממנה. אך היא, כנראה, התאהבה בו באמת, ולא די היה בכסף כדי להרחיקה מעליו.

אבי הומין את המישטרה, אך גם על השוטרים הצליחה שוש להערים. לבסוף התייאש החבור ונסע שוב לחו"ל. שוש עודנה בארץ, ומי שיפגוש בחורה, סתם בחורה ככל הבחורות, בלנדינית, קצת שמנה, עם סיפור נורא עצוב, מוטב לו

שמואל אומני

"אני חופשי -

אך לא אושר!"

בחי-המישפט גרמו חילופים ב"פאב": הם שלחו את שמוליק קראוס לכלא, ועוחרו את שמוליק אומני

חשבונות עם כל מי שהזיק לו, שוב אומר בלהט כי הוא חף מפשע.

מה עשה בית-הסוהר לאדם שבמשך 44 שנות חייו היה אדם חופשי, הגאה בעובדה שהוא חייל, הטוען כי אין ישר ממנו בעולם? אדם שמימיו לא היה מקורב לחוגי הפשע והעבריינות, אדם ששמו מוכר לרבים בזכות השתתפותו בסרט אשת הגיבור ובסרטים אחרים, בזכות השנים שבהן שיחק בתיאטרון העירוני חיפה והיותו איש חברה, מה עושה הכלא לאדם הטוען כי ריצה עונש מאסר על לא עוול בכפו?

בית-המישפט

העליון הקל

זי מוהיק אומני, יום אחרי השיח רור, ישב גינוח בוהילה של אחותו אירית במגדילאל, מוקף בשני ילדיו תומר ומיכל, בהוריו ובדידוים, והביט באירית בעיניים אוהבות. אירית היתה זו שמסרה עדות אופי על אחיה, ושהמישפט הפך אותה האדם הקרוב ביותר אליו. בעלה, אבי גיבעון, נטל על עצמו את גיהול הפאב ועובד לשם כך את עבודתו כקבלן צנרת, הכניס לעבודה את ידידו השחקן

חודשים קודם-לכן, הסתבך בפרשה שי עלתה לו ב-1951 ימי מאסר. בא נכנס, ישב, הביט על האנשים, בתחילה לא זיהה אותו איש. הגבר המורץ ורחב-הכתפיים הפך צנום, ראשו כסוף-השיער שחח משהו, ואז, לאט-לאט, החלו מזהים אותו: "הנה אומני, מה הוא עושה פה? השתחרר? לא השתחרר?" חברים כזרים הקיפו אותו, טפחו על שיכמו, שתו איתו. הפרשה שפירסמה אותו ל-שימצה, פרשת האונס בפאב, לא הועלתה על-ידי איש. היה זה הוא, שמוליק אומני, שהחל מדבר על האונס, שדרש לדבר עליו, הוא נכנס לוויכוחים, והאופן שבו דיבר על הפרשה גרר את בנישיחו להיפתח לומר את אשר עם ליבם. בשלב מסוים שמעו אותו כולם הולם בידו על השולחן ואומר: "אם מישו היה אונס את אחתי, הייתי הורג אותו! אני לא אנסתי!"

שלוש שבתות חלפו מאז, והוא שוב ניצב מאחרי הדלפק בפאב שברחוב דיז'ן גוף, הפעם לא כאסיר בחופשה, אלא כאדם חופשי.

עדיין צנום, עדיין מהסס משהו, אך נחוש בהחלטתו להוכיח קבל עם ועדה כי אינו אשם בפרשת האונס בפאב, הוא רוצה להילחם במימסד, להוכיח כי התביעה ששתה לו עוול, לצעוק בקול, שכולם ישמעו, "אני לא אנס!" אחר-כך הוא מניח את הטון ושואל את עצמו למה לו, בעצם, להסתבך, עכשיו הוא רוצה להיות בשקט. עברה עליו, לדבריה, התקופה הק"ש ביותר בחייו, וכעת הוא רוצה שקט.

פני שרושה שבועות הוא הגיע לחופשה בת 24 שעות, רוה מאד, מגולה למישעי, לבוש מיכנסייג'ינס וחולית צתתחרים לבנה, נוהג במרצדס לבנה שחלונותיה אטומים, הוא בא ישר לפאב שלו, אותו פאב שבין כתליו, חמישה

